

Mynd frá teknikappingini **TEY TEKNA ØLL**

ESTR

Max Catto:

FEIGDARFUGLAR

(Framhald)

So fór Frobisher inn á eina sjukrastovu eftir teimum seinastu váðunum. Eg var staddur í kanningarrúminum næst, og eg sá hann gjøgnum dyrnar. Eitt fólk var komið aftrat. Tað var Camille. Hon feldi seg fram sum blind gera, sum tey skuldu varnast áðrenn. Hon stóð í durunum og royndi at meta, hvar hann var, tí Frobisher hevði sæð hana koma og stóð beinanvegin pinnstillur. Hann vildi ikki at hon skuldi varnast hann.

»Harry.« teskaði Camille.

Hann hugdi so loyniliga at henni — fólki dámar ikki at hyggja beint at blindum. Óblítt svaraði hann: »Hvat vilt tú?«

»Eg ætlaði bara at siga tær, at eg eri so glað um at tú kom.« Hann murrði illur. »Tað eri eg ikki. Eg veit ikki hvi, eg fór. Eg man ikki vera reiðiliga sum eg skal. Eg man treingja til kanning hjá lækna.«

Camille læi við mjúka látrinum og fór yvir til hansara: »Nei, tú má ikki siga so. Tú er ein skilamaður. Eg eri so óalmindiliga glað um at tú kom.«

»Knappliga segði hann: »Halt teg burtur.«

»Havi eg gjørt tær nakað?« spurdi hon og stegði.

»Hav teg bara burtur frá mær. Eg havi so ivaleyst við

mitt. Vil tú, at eg aftur skal verða sligin til jarðar?«

Men hon fór honum nærri og teskaði so illa við: »Harry...« So brast kyllið og hann segði: »Hoyrdu tú ikki? Ver frá mær.« »Dámar tær ikki, at eg komi tær so nær?«

»Tað gongst mær nógilla frammanundan. Renn eftir onkrum.« Og so helt hann fram so ljótt sum tað kundi vera — kann vera, tað komst av, at hann ikki dugði at meta seg sjálfan, tí nervar hansara stóðu á tæmbi, og tá verður tíðum okkurt sagt, sum annars aldri ger.

Hann hugdi so loyniliga at henni — fólki dámar ikki at hyggja beint at blindum. Óblítt svaraði hann: »Hvat vilt tú?« »Eg ætlaði bara at siga tær, at eg eri so glað um at tú kom.« Hann murrði illur. »Tað eri eg ikki. Eg veit ikki hvi, eg fór. Eg man ikki vera reiðiliga sum eg skal. Eg man treingja til kanning hjá lækna.« Camille læi við mjúka látrinum og fór yvir til hansara: »Nei, tú má ikki siga so. Tú er ein skilamaður. Eg eri so óalmindiliga glað um at tú kom.« »Knappliga segði hann: »Halt teg burtur.«

»Havi eg gjørt tær nakað?« spurdi hon og stegði.

»Hav teg bara burtur frá mær. Eg havi so ivaleyst við

mitt. Vil tú, at eg aftur skal verða sligin til jarðar?«

»Táid eg skal hava hokju, skal eg sjálfur gera mær hana.«

Hann, ið lúru onnur av, ser tey ongantíð í besta ljósi — tey vita einki og eru líkasæl. Hetta galt eisini Camille, og hjálpa-loysi hennara mátti bloytt sjálvt hitt harðasta hjarta. Hon var so fin og góð, og eg varð heitur av illsinni um, hvussu hann fór við henni. Tað er so ræðuligt at siggja brekað menniskju verða illa hagreidd. Eg ætlaði nettupp at fara innar til teirra, táid eg aftanfyr meg hoyrði illsinisgleps, og fyrstoðkvinnan stóð aftanfyr meg og hugdi inn.

»Hvat bagir hasum beistinum?« spurdi hon.

Eg risti við hövðinum. »Hann hevur nettupp vist henni frá ser.«

»So.« snýsti hon. »Er hann ikki hampuligur, skal eg geva honum heitan lógva beint millum eyguni.«

»Kann vera, honum ikki hóvar blind...«

»Mær hóvar ikki ófólklig og frek bakbeist.« segði hon. Ongantíð hevði eg sæð hana so illa. Ungamman hevði sæð ein av hjúlingum sínum illa viðfarnan. Harry Frobisher kom út úr stovuni við kneppinum av teppum. Hann stegði sum í iva og kveitti at okkum.

»Latið hsa gentuna fáa frið.« segði fyrstoðkvinnan bitsk. »Hon skilar ikki tað málið, ið tákarnar, tygum plega halda saman við á vertshúsum, fóra.«

Hann læi uppá spott: »Ikki er tað at siga, at eg havi havt meg framat.«

»Tygum eru frekur, fást ikki

við tað. Hon er nógv ovgóð fyr tygum.«

Camille kom út á gáttina og slotaði eftir Frobisher. »Hann er burtur.« segði fyrstoðkvinnan illsinnt og keipaði ser almikið móti Frobisher, fyr at fáa hann at fara. Men hann stóð stillur og fór ikki... ikki heldur fór fyrstoðkvinnan.

Eg fór heldur ikki; tí í sama bili titraði húsini so spakuliga. Eg stóð sum rúnarbundin og egleiddi flösku av reinsievi. Sum fór dansandi eftir hyllini sum litið trøll og til endan datt útav og smyldraðist. Síðan sprangu allar rútarnir við ljóði. Sum líktist tí, táid stálkúlur renna á hvørja aðra. Leysir taksteinar óku oman av tekjuni og niður í garðin. Einkí er so ræðu lígt sum tann óttin, ið kemur á ein og tekur alla meg, sum táid foldin gerst flótandi einum undir fótí.

»Út!« rópti Frobisher hásur, »annars verða vit undir øllum.« Fyrstoðkvinnan tók um herðar Camille og vendi henni út eftir, og koyrdi undir hana, og vit fylgdu. Nakrir av óvitunum róptu við. Faðir Doonan skundaði undir teir, út av svalanum og niður í garðin. Marcel yldi hásur á málinum: »Fjallið alt rapar. Hvat fanin biðir vit aftir?« Hann vendi ser halslign móti Camille.

Blámaðurin kveitti upp á tak-ið, ið mestur alt var farið: »Fáið nú børnini á fótur. Vit mugu fara alt fyrí eitt.«

Men tað sást tyðuliga, at hann ætlaði ikki sjálfur at nerta tey — faðir Doonan og eg noydd-

(Framhald frá 5. bláði)
tíð dýrtíðina krypslminstlun,
At hann ikki firnast!!!

LONJAVNINGARGRUNNURIN

(Eitt hitt besta bragðið hjá jarnáð-armonnum er lonjavningargrunnurin)

Harra Vang reypar av lonjavningargrunninum, hvussu hann er bólgnaður upp av peningi undir hesum landsstyrinum.

Tingið samtykti ríviligt av peningi til grunnin, at hann veruliga kundi vera fóru at hjálpa. Tað er rætt!

Men at hann nú bólgnað og fyllist á tremur, man ikki koma av, at menn eru so rummiskir at hjálpa.

Spyrji menn, sum eru komnir fyrí sjúkraðhappið, hvat ið teir hava fingið av grunninum til konu og børn, hóast teir — samanborið við tað, sum er praktiserað av grunnins stýri frammanundan — áttu hjálpina uppiborna. Spyrið t. d. Niels Joensen á Tvøroyri!

Vita um tilika ógerð — og so hoyra reyp av, hvussu ið grunnuristendur á tremur av peningi! Tað er meiri, enn ein kann taka!

Men summir rodná ongantíð!

PRISANSINGARMANNINUM

reypar harra Vang av. Skal hann ikki eiga tann eina prisansingarmannin, sum er einki annað enn eitt ugglis, tí hann ger ikki mun, tí hann rokkur onga leið!

Ta prisansan, sum landsstýris-samgongan her hevur sett á stovn, má, um nakað skil skal verða á primum, verða eitt tað fyrsta, nýggja landsstýrið má umskipa.

Tað er tí alt um tað at gera hjá for-brúkarunum at fáa sett hetta landsstýrið frá svovndarstýri sínum nú tann 8. november!

(Framhald í næsta bláði)

FØROYA BANKI

ust at lyfta tey avlamnu børnini upp í leyparnar, meðan Sonia og fyrstoðkvinnan savnaðu hini saman í long røð, og táid fyrstoðkvinnan hvassliga heitti á Marcel at fáa hann at hjálpa til, murrði hann undanfórligur og hevði seg burturfrá.

Fyrstoðkvinnan rendi eyguni eftir honum. Eisini Frobisher og Charlie høvdu seg undan, tí teir rúndust. Og hvat er at gera við fólk, sum ræðast spítalskni? Eina løtu var illsinisnogn, so segði eg speiskur: »Um nakar smittuvandi er her, so eru tað tey, ið kunnu verða smittað av tykkum...« Men faðir Doonan trýsti meg í armin og segði so spakuliga: »Tí mugu ikki vænta tykkum óvmikið av teinum beinanvegin. Verið ikki óvmikið krevjin.«

So menti Frobisher seg upp og tók í bokslið á múldjór-unum. Hann var so frægur at skamast. Blámaðurin sprakk til og koyrdi undir djórini, og tey til gongu, smátrílandi. Vit aftaná og hvurvu úr garðinum, øll spelandi, nettupp sum at allir garmar úr meinviti skuldu elt okkum. Vit skundaðu okkum omaneftir, meðan leyparnir kastadu ser higar og hagar við neyðars óvitunum; tí hinir royndu at halda ser sum frægast í togini millum djórini. Fyrstoðkvinnan var illa póst. Vit vóru komin eitt sindur burturfrá, táid røkin, sum hospitalið var bygt á, fekk rívu. Vit fólðu tað nótta í verðini, nakað sum táid vagnur fer inn í berghol. (Framhald)